

ning til ikke-rejsende, var der ikke *det tilstrækkelige økonomiske grundlag til at holde salgsstedet åbent for de rejsende.*

Enhver handlende udenfor stationerne *kan lukke* sin dør ved lukketidens indtræden i modsætning til banegårdsforhandleren, der må *holde åben efter banernes påkrav.*

Åbningstiden ligger under normale forhold sædvanligvis på 16 timer i døgnet, og da der på visse tider må være dobbelt betjening, kræves der gerne mindst 3 personers daglige arbejde med 8 timers arbejde — foruden ugentlig afløsning til en fridag for samme personer samt ferie.

Der tales om statens protektion af salgskioskerne på stationerne, om statsmonopol for disse kiosker, udtalelser der er provokerende og utilbørlige. Opvejes de få privilegier der findes i henhold til lukkelovens § 4 c (nuværende § 2 c), at salg af bøger kan finde sted i kioskens åbningstid, men salg af tobaksvarer kun i almindelig forretningstid, ikke fuldt ud af disse større lønudgifter! Banegårdsforhandlerne er tværtimod både arbejdsmæssig og økonomisk ringere stillet end andre handlende, hvorfor *motivet til begrænsningen af deres rettigheder må være bortfaldet.*

For at bevise hvor udspekuleret og hensynsløst der konkurreres fra salgskioskerne på banegårdene, fremføres der overfor udvalget, at der forefindes kiosker med udstillingsvindue — endog med dør eller salgsluge — til offentlig gade.

Vi må tillade os at henstille, at man ikke lader sig vildlede af sådan tale. En jernbanestation bygges — desværre for forhandleren — ikke af hensyn til ham og med salgskiosken som midtpunkt. Denne er tværtimod en sekundær indretning og *anbringes* derfor ofte ved et vindue ud mod offentlig gade, *det eneste sted hvor der kan skaffes plads.* Vinduet skal først og fremmest give lys. Sammenlign arealet af en banegårdskiosk med et salgsted udenfor en station, og det er ubegribeligt, at der overhovedet kan klages over urimelig konkurrence fra et sted, hvor forholdene er så fortvivlende små. Vinduespladsen må derfor sædvanligvis fuldt så meget tjene til oplagring af varerne.

Der nævnes, at der er „dør“ ud til offentlig gade — javel, men kiosken tjener sædvanligvis samtidig som garderobe.

Der kan forefindes „salgsluge“ ud til offentlig gade. På Hellerup station forefindes en imellem to indgangsdøre til stationen. De personer, der har rejsehjemmel, kan her få en avis og benytte den korteste vej igennem den indgangsdør, der ligger lige ud til tunnelen, hvortil der er adgang til perronerne. Andre, der først skal løse billet, må gå omvejen ind ad den modsatte dør, forbi kiosken inde i forhallen, gennem denne og bag om stationsbygningen og her ned i tunnelen.

Skulle det ønskes, at forbundet går i detaljer med hensyn til den ene eller anden kiosk, er det rede hertil, men vi skulle mene, at enhver må indrømme, at ønskes salgskiosker på banegården, må placeringen tage hensyn til tre ting:

publikums tarv — økonomisk forsvarlighed — stationens indretning.

Disse tre punkter tages der hensyn til ved placering af kiosker på banegårde, og andre motiver, der skydes statsbanerne og forhandlerne i skoene, må vi afvise.

Ligesom man har overset disse forhold, fordyber man sig i muligheden for overtrædelse ved salg af tobaksvarer i lukketiden og følger henstillingen, at disse artikler skal overdækkes eller fjernes.

Forbundet så heller end gerne, at forslaget herom kunne efterfølges, så påtrængenhed fra publikums side kunne undgås, men hvordan skal det være muligt på een gang — under fortvivlende pladsforhold — at foretage dette og samtidig ekspedere en lang række kunder. *Forslaget er umuligt at efterfølge*, såfremt der skal tages hensyn til toggang og de rejsendes berettigede krav.